

Žarki spomina.

Ko se zlato solnce
Skrije za goré,
Na večernem nebu
Žarki še blesté.
A počasi gine
Zadnjih žarkov moč,
In za svetlim dnevom
Pride tèmna noč.

Skrilo se je mēni
Solnce za goré,
A spominov žarki
V duši mi blesté.
Le počasi gine
V nji jim blaga moč,
Kot za svetlim dnevom
Pada tèmna noč.

L. Habětov.

Koroške pesmi.

I.

Blásko jezero.

Potnik, kaj mi stopaš tožno
Tù na korotanskih tléh,
Ko je vsula cvetje rožno
Vesna po doléh, bregéh?

Ali pomlad tudi záte
Okrasila ni zemljé?
Glej vesel te bujne trate,
Daj, vradosti si srcé!*

Tiho, tiho, dèkle krasno:
Rad vesel bi hodil tod,
Da s pomládjo lice jasno
Tukajšnji imel bi rod!

II.

Marija na Zili.

Ke mōli, drago ljudstvo, mōli,
Prošnjá izpolni Bog ti stó;
Med tvoje pa molitve glasne
Naj čuje tujčev glas nebó!

Ne záse, záte molim tukaj,
Le záte, bedni Korotan:
Spasitelju človeštva mati
Izprōsi ti povzdige dan!

III.

Ob Dravi.

Kážno tebi je valovje, Drava,
Mráčno nad teboj visí nebó:
Národa si slika živo-prava,
Ki z valovi mu pojiš zemljó . . .

»Ne, nikakor« — vōdni duh šepeče —
»Ko oblak se vzpnè od mojih tál,
Skōro zláto solnce zaleskeče:
Pōtlej včisti zopet se mi vál. —

»Kdaj pa sreča národu posine,
Kdaj blaginje solnca jasni sòj,
Kdaj srcá se razbistré temine —
Blážjih časov krije to ovòj!« —

Bátog.

